

Eve Red

Harag és vágy

Copyright © Szalkai Ildikó

A szöveget gondozta: Bodnár Alexandra

Borítóterv és belső grafika: Red Zone

Tördelés: Bodnár Alexandra

Korrektor: Bodnár Alexandra

Kiadja a Red Zone

ISBN 978-615-6485-04-5

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A szervezők írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Szeretném kifejezni hálámat a nekem segítő embereknek. Nélkülük meg sem született volna soha egyetlen írásom sem, vagy csak egy satnya változata.

Bodnár Alexandrának hálás vagyok, hogy ennyit segít. Nem tudom szavakba önteni, mennyire fontos személy lett az életemben. Szandi, köszönöm neked azt a sok időt és energiát, amit nekem szánsz. A bizalmat, amit belém fektetsz. Örülök, hogy az első regény után rám írtál. Neked köszönhetem a fejlődésemet!

Szegő Szabinak, köszönöm a pisztolyos részekhez a profi tanácsokat.

A gyerekeimnek: Ildikónak, Fanninak, Tomikának és a drága férjemnek. Köszönöm szépen, hogy támogattok engem. Hogy mellettem álltok abban az időigényes időszakokban is, amikor elkap az ihlet, és elvonulok, hogy átadjam magam a történetnek. Szeretlek titeket!

Férjemnek szeretném megköszönni a grafikai munkákat is.

Öcsémnek, Pistikének, aki a borítóképet fényképezte.

És végül, de nem utolsósorban nektek, kedves Olvasóim! Köszönöm szépen, hogy elolvassátok a regényemet, és megírtok a véleményeteket. Nagyon sok erőt és motivációt adtok nekem! Annyira szuperek vagytok! Ezért érdemes csinálnom. Köszönöm szépen, hogy vagytok nekem!

Smokey-nak!

*Amíg élek,
El nem feledlek!*

*Jaj, miért hagytál itt édesem,
Miért nem maradtál még egy-két évet?*

*Most már sokkal jobb neked,
Mert végre nem fáj semmi sem.*

Legyen neked könnyű a föld, drága kiskutyám!

1.fejezet
DARIUS

Miközben Szlávik hulláját darabolom, a szemembe fröccsen a vér, amitől az így is pengeélen táncoló idegeim kis híján felmondják a szolgálatot. De csak majdnem. Az élet és az apám megtanított arra, miképpen rejtsem el az érzelmeimet, belül viszont óriási vihar tombol bennem. És erről csakis az a nő tehet. Nina Ivanovna Volkov...

Mély levegőt veszek. Tüdőmet a halál és az oxigén egyvelege tölti meg. Én segítem át a túlvilágra azt, akire a pakhan parancsot ad.

Már halott vagyok, így nekem minden mindegy. Miután az apám rám kényszerítette anyám meggyilkolását, megszűntem létezni. Csak az életösztön hajt, más értelme nincs az életemnek.

Megtörlöm véres arcomat, majd rutinszerűen vágom tovább a térd alatt az alsó lábszárát. Pedig Nina anno új örömet adott számomra. Úgy éreztem, mellette van kedvem a mindennapokhoz.

De elárult. Akkor haltam meg másodjára.

Amikor Dasha megsérült, Nina vizsgálta meg, ám én Szlávikkal voltam elfoglalva, így nem találkoztunk. Az egyik felem örült ennek, a másik viszont nem. Magam sem tudom, miért érzek még mindig úgy iránta, mint régen. Egyáltalán nem érdemli meg.

Az árvaház oldalánál álltunk Markkal. Az elhagyott kert jobb napokat is látott, de a dzsungelszerű növényzet így legalább eltakart minket, és nyugodtan cigizhettünk. Mondjuk amúgy sem zavartattuk magunkat, mert úgysem érdekelt senkit, mit csinálunk. Beleszívtam a cigibe, a füstöt a tudómba engedtem, majd a számmal ó betűt formázva próbáltam karikákat csinálni. Nekidőltem a falnak, újabb adag vakolat hullott alá.

Egy autó gördült az épület elé, a kavicsok recsegték-ropogtak a kerekek alatt.

– Szerinted kit hoztak? – kérdeztem Marktól.

– Nemtom, nem is érdekel – vont vállat.

Elsőnek a nagydarab gyámbivatali dolgozó szállt ki a kocsiból. Ő hozott be minket is, amikor árvák lettünk. Egy vékony lány követte őt. Elakadt a lélegzetem, mert olyan gyönyörű volt. Félbosszú, csokoládé barna haján vörös árnyalattal csillant meg a nap sugara. Hatalmas, szinte fekete szeme félelemmel telve bámulta az épületet. Én is felnéztem a házra, próbáltam belegondolni magam az ő helyzetébe. Apró természetéhez képesthatalmasnak tűnt az árvaház. Nyomasztó szürke

színe és a rosszul záródó ablakokról lepattogzott fehér festék mind azt üzenték: fuss!

Visszanéztem a lányra. Kreol bőre volt, akárcsak nekem. Egyenesen rám nézett, összeakadt a pillantásunk, mintha megérezte volna, hogy figyelem. Mintha ez a lány egészen a lelkemig látott volna. Kíváncsian oldalra döntötte a fejét, és egy apró, szégyenlős mosolyt villantott felém. A mellkasomban melegség áradt szét. A pulzusom szaporán vert.

Mi történik velem?

– Nina, gyeriünk, ne bámészkodj! – lökött egyet rajta a gondozó.

Majdnem elindultam feljűk, mert ösztönösen meg akartam védeni a lányt, de Mark megfogta a karom.

– Tetszik a kiscsaj? – bökött oldalba. – Szerintem még nem járt benne faszi.

Rámorgtam Markra. Kicsit sem tetszett, hogy így beszélt róla. Nem vette magára, de abba hagyta a viccelődést.

– Gyere, derítsünk ki róla mindent.

Mostanra viszont gyönyörű nővé cseperedett. Utoljára az esküvőn találkoztunk. Kibaszott jól nézett ki abban a halványlila ruhában, ami még inkább kiemelte kreol bőrét. Combközépnél végződött a szoknyarész, megmutatva ezzel gyönyörű, hosszú lábát. Utálok beismerni magamnak, de akkor a legszívesebben mindenki előtt a magamévá tettem volna, hogy lássák, ő csakis az enyém.

Csak hogy ez nem így van. Nem kellhet nekem. A nők kibaszott kiszámíthatatlanok. Álnokok és megbízhatatlanok. Nem véletlen, hogy a kurvákon kívül más nőekkel nem foglalkozom. Fizetek egy szolgáltatásért, aztán mindenki megy a dolgára. Nem kell nekem semmilyen bonyodalom.

Végzek a darabolással, Szlávik testrészeit majd szétszórják a városban a takarítók.

Felsétálok a pincéből, mélyet szippantok a hűvös levegőből. A romos, egyszintes kertes ház úgy néz ki a sötétben, mint valami Zs-kategóriás horrorfilm díszlete. Az épület oldalánál lévő hordóba dobom magamról a ruhákat.

Dideregve állok a hideg éjszakában, a leheletem felhőként száll tova a sötétségben. Az erdő körülöttem több kilométerre nyúlik, így itt pár fokkal hűvösebb az idő, mint a városban. Ez a hely hivatalosan építési telekként van nyilvántartva, ami egy stróman tulajdonában áll. Ez a legjobb megoldás, mert így az ingatlant nem lehet visszavezetni

hozzánk.

Benzint locsolok a ruhákra, aztán meggyújtom. A lángok az arcomig csapnak, ezért hátrálok egy lépést, bár jólesik a forróság. Pislogok párat, amíg a szemem hozzá szokik az erős fényhez. Megbabonázva nézem a kékes-pirosas lángokat.

Visszamegyek a házba, hogy lezuhanyozzak. A szokásos módon szapanozom végig a testemet, azonban a farkamnál a kelleténél hosszabb ideig időzöm. Lassan, de erőteljesen húzogatom rajta a bőrt. Katyára koncentrálok. Másokhoz is járok, de ő a kedvenc kurvám. Keményen fogom megbaszni. Elképzelem a csinos kis arcát, ahogy előttem térdel, aztán egyszer csak Nina váltja fel őt a fantáziámban. Erősen behunyom a szemem. Bal kezemmel nekitámaszkodom a csempének. Nem hallatszik más, csak a zihálásom és a vízcsobogás.

Kipattan a szemem. Nina finom kis formás száját gondolom a farkam köré, ahogy mélyen magába fogad. Erre a képre egyre gyorsabban verem. Szaporán veszem a levegőt. A másik kezemmel belemarkolok a golyóimba. Bassza meg! A csempére élvezek.

Am egyáltalán nem könnyebbültem meg, inkább haragszom magamra, mert megint hagytam, hogy Nina befészkelje magát a gondolataimba.

Megtörölközöm és felöltözöm a háromrészes öltönyömbé. Markkal ide hoztunk egy halom váltóruhát, könnyebb megoldás, mint a kocsiból öltözködni.

Elegáns bőrcipőm kopog a lebetonozott feljárón, ahogy az autóhoz sétálok. Beülök a fekete Dodge Durango SRT-mbe. Szeretem a gyors autókat, és ez veszettül az. Nem véletlen választottam.

Távírányítóval nyitom ki a kovácsoltvas kaput, amikor hazaérek. A bejáráthoz hajtok a murvás úton, és leparkolok a görög stílusú, impozáns épület elé, a pakhan, Mark Aston Martinja mellett. Rögtön kiszúrom Nina fehér Mercedesét. Bármennyire is nehéz beismerni magamnak, Nina nagy hatással van rám. Mintha megbabonázna. Ellen akarok állni neki, de képtelenség, mert a testem vágyik rá, és emiatt folyton küzdenem kell önmagammal, amikor egy légtérben vagyunk.

Nagyot sóhajtok, és besétálok a házba.

Az előszobában már hallani a beszélgetésfoszlányokat. A szívem egyre gyorsabb ütemet diktál, minél közelebb érek a nappalihoz. Nevetésgesen viselkedem. Lelassítom a lépteimet, apró lélegzeteket veszek, hogy megnyugtassam az idegeimet. Aztán belépek a nappaliba.

Dasha és Nina a kanapén ülnek, Mark velük szemben az egyik fotelben. Ninára siklik a pillantásom, káprázatosan néz ki karcsú alakjával, mégis telt idomaival. Nem bírom levenni róla a szemem. Kreol bőréen világít a hófehér nyakpántos ruha, a combközépig érő szoknyarész feltárja előttem finom, selymes lábát. Elképzelem, ahogy a derekam köré fonja őket. Néha olyan erővel tör rám ez a kép, mintha valóban megtörtént volna. Bizseregnek az ujjaim, hogy megérinthessem őt. A szám teljesen kiszárad. Nagyot nyelek. Tekintetem feljebb vándorol rajta. Hatalmas, telt idomainak körvonala kirajzolódik a ruha anyagán keresztül. Bassza meg! Nincs rajta melltartó!

– Helló, Darius! – Lágy hangjától megmoccan a farkam a nadrágomban.

És tessék, kiejti a nevemet azon a formás kis száján, és már végem is van. Ökölbe szorul a kezem. Tehetetlen vagyok az ösztöneim ellen. Nina mindig ilyen érzéseket vált ki belőlem. Összepréselem a szám. Köszönésként bólintok, majd gyorsan elfordítom róla a fejem. Ha tovább kell nézmem, akkor itt és most meg fogom baszni minden lehetséges pózban. És annak nem lenne jó vége. Meg sem érdemli még a gondolataimat sem.

Megpusztilom Dasha homlokát. Az arcán már halványultak a sérülések, amit Szlávik okozott.

– Hogy van a kis Nastya?

– Alszik a szobájában. – Felém mutatja a telefonját, így élőben láthatom, hogy a kislány édesen fekszik a kiságyában.

Ez mosolyt csal az arcomra.

– Jó, hogy visszajöttetek. Már hiányzott Rose finom főztje.

– Azt elhiszem. Le is fogytál – kuncogja Dasha.

Boldogsággal tölt el, így látni őt. Mélyen magába zuhant az elrablás után, nem igazán mosolygott azóta, ezért most őszintén örülök a jókedvének. Talán minden helyrejön nála.

Kezet rázunk Markkal. Közben folyamatosan magamon érzem Nina pillantását, szinte éget. Nem bírom tovább, ismét ráemelem a tekintetem. Hatalmas, barna szemével némán könyörög, hogy tegyem a magamévá. Megnyalja az ajkát, és ettől végem. Gyorsan el kell húznom innen. Nem tudok tiszta fejjel gondolkodni, amikor ilyen közel van hozzám ez a nő. Folyton csak a szexen jár az eszem. Vele.

– Megyek! – közlöm kissé nyersebben a kelleténél.

Szinte futok felfelé a lépcsőn a lakrészem felé.

Hulla fáradtan ballagok a kocsimhoz a parkolóban. Hosszú volt a műszak a kórházban. Mióta ezzel a hatalmas autóval közlekedem, jobban szeretek kint parkolni a családoknak fenntartott részen, mert jóval nagyobb a hely, mint a kórház területén az orvosoknak biztosított részen. Apukámtól kaptam ajándékba ezt a Mercedest. Állítása szerint biztonságos autó, és eddig tényleg nem hagyott cserben sosem.

A sportcipőm halkán szeli a távolságot. Nem sok autó áll már itt.

Felzaklatott a találkozás Dariusszal. Annyira izgatott lettem, amikor megérkezett. Én örültem neki, hogy láthatom. Nem vagyok vak, én is hatással vagyok rá, nem csak ő rám. Csakis miatta vettem fel azt a ruhát. Tetszeni akartam neki. Belebizsereg a testem a gondolatra, ahogy akkor végignézett rajtam. Olyan volt, mint egy ősember, aki szíve szerint felkapna a hátára, hogy elvigyen a barlangjába.

Mégsem értem, miért ilyen távolságtartó velem. Mintha folyton haragudna rám valamiért. Tegnap is mérgesen elmenekült ebből a helyzetből. Összeszorul a szívem, ahogy lepereregnek előttem az események. Elhűlve ültem ott, szinte nem is tudtam figyelni tovább Dasha beszámolójára. Hülyén éreztem magam.

Az utcai lámpa fénye szórványosan világítja meg az utat előttem. Sötétben kicsit ijesztő ez a parkoló. Nyomasztó súly nehezedik rám, mintha figyelnének. A tarkómon feláll a szőr. Jobbra-balra kapom a fejem, a probléma forrása után kutatok. A csend szűnni nem akaró nyugtalanságot szül bennem. Felettem az égbolt szinte fekete. A hold a hamuszürke fényével baljós kölcsönöz a kihalt parkolónak. Hát-rapillantok, sehol senki.

Megállok, mély levegőt veszek, hogy megnyugodjak. Hegyezem a fületem, nem hallok mást csak a távolban elhaladó autók zaját. Nem kéne ilyen paranoiásnak lennem, ennek ellenére szinte futólépésben teszem meg a maradék távolságot az autóig.

Szorongásom kissé alábbhagy, amint elérem a kocsiajtót, ám mielőtt kinyitnám, valaki megragad hátulról. Kitátom a szám, de egy tenyér rögtön betapasztja, belém fojtva a sikolyomat. A szívem a torkomba dübörög.

– Sss, drágám – suttog a fülembe Bartolt. Meleg lehelete savként égeti a fülem.

Megfeszülnek az izmaim. A hideg végigszalad a hátamon. Kapkodva veszem a levegőt. Reménytelenül próbálok szabadulni, csakhogy minél jobban kapálózom, Bartolt annál erősebben szorít.

– Ez az, drágám, ellenkezz csak, úgy még izgalmasabb.

Megcsapja az orromat a Bartoltra jellemző kölni fűszeres illata. Régen ez tetszett, mostanra viszont az epe feltődul a torkomba. Elenged és szembefordít magával.

– Tudod, mi lesz, ha segítségért kiabálsz? – Elővesz egy pisztolyt a zsebéből, rám céloz vele.

Megdermedek a fegyver látványától. *Azért jött, hogy megöljön? Mi lesz a fiammal?* Ez csak valami rossz tréfa lehet. Annak kell lennie.

A pisztoly csövéről Bartoltra nézek. Arra számítok, hogy elneveti magát, mintha csak egy rossz vicc lenne az egész. Nem akarom elhinni, hogy képes lenne bántani. A szája szélén megjelenő alattomos mosolytól minden porcikám megremeg. Barna szemében az örület tüze csillog. Egymagasak vagyunk, mégis megvetően néz le rám.

– Mit akarsz, Bartolt? – A hangom magabiztosan cseng, pedig koránt sem vagyok az.

– A drága férjcskéd nem jöhet hozzád, amikor úgy tartja kedve?

Tudom, nem a legjobb ötlet szembeszállni vele, én mégsem akarok az a nő lenni, akit meg lehet félemlíteni. Még akkor sem, ha minden bizonnyal sikerült neki. Nem vagyok hajlandó kimutatni a kétségbeesésemet. Nem adom meg neki ezt az örömet.

– Már rég nem élünk együtt. Hagyj békén!

Olyan gyorsan lendíti meg a kezét, szinte pislogni sincs időm. Váratlanul ér a pofon. Égő arcomra tapasztom a tenyeremet. Meghökkenve nézek Bartoltra.

– Kuss! – fröcsögi. – Az enyém vagy, és sosem foglak elengedni, ezt védsd abba a csinos kis fejecskédbe. – Dühtől eltorzult arca kisimul, majd lassan végigmér. Megnyalja a száját. – Soha nem tanulsz semmiből, kis tüzes macskám. Keményebben kell bánni veled.

Egy szempillantás alatt a számra tapad. A döbbenettől lefagyok. *Mit csinál?* Nem gondolhatja komolyan, hogy lefekszem vele. A nyelvét a számba dugja. Elfintorodom. A gyomrom összerándul. Hogy voltam képes valaha szeretni ezt az embert?

Minden erőmet beleadom, ellököm magamtól. Letörölöm a számról a nyálát. Ocsmány nevetésétől a hideg ráz.

– Nem vagyok a tulajdonod! – kiabálom.

Bartolt állkapcsa megfeszül, nyomatékosan ismét célba vesz a pisztollyal. Belemarkol a hajamba, és maga felé ránt. Felüvöltök. Ég a fejbőröm. Megragadom a csuklóját, ám hiába próbálom lefejtetni magamról a kezét, nem sikerül.

– Engedj el!

– Még mit nem! Megtanítalak rá, hogyan legyél engedelmes.

Tágra nyílt szemmel figyelem, ahogy a homlokomhoz emeli a fegyver csövét.

– Húzd le a nadrágom cipzárját, vagy a fiadnak anya és apa nélkül kell felnőnie.

Az elevenemre tapint. *Mi lesz a fiammal, ha megalok?* Ő a mindenem. Nem bírnám elviselni a gondolatot, hogy elveszítsen. Borzasztó fájdalom lenne neki. Meg kell tennem mindent, annak érdekében, hogy életben maradjak. Már csak azért is, mert utánam lehet, hogy ő következne. Bartolt talán a fiamat is bántaná vagy megölné. Nem! Ebbe belegondolni is rettenetes. Életbe kell maradnom!

A pisztolyt a halántékomhoz szorítja. Remegő kézzel nyúlok a farmerja gombjához, lassan húzom le a cipzárt.

– Gyerünk Ninácska, tedd a dolgod! Térdelj le!

Gúnyos vigyorát az arcán hagyja. *Utálok!* Letérdelek. A gyomrom liftezni kezd. Viszolygok attól, hogy bármilyen formában érintkezzek vele. Még egyszer körbenézek, megmentőben reménykedem. *Istenem, segíts, kérlek!* Bárcsak valaki erre sétálna. Bárcsak valaki megzavarna minket. Ám a parkoló kong az ürességtől.

– Gyerünk már, siess! Nincs itt senki, aki megmenthetne. Ha hülyeséget csinálsz, megverlek, és szólok az emberemnek, basszon meg ő is!

Megfeszül a testem. Embere van? *Ki ez a férfi?* Eddig azt hangoztatta, csak az övé vagyok, mégis odaadna másnak.

– Szopj már le! – sziszegi.

Bekapom merev farkát, de nem teljesen. Lassan mozgatom a fejem rajta. Öklendezem a szagától, és attól, amire kényszerít.

– Ez nem fog menni, nem csinálod rendesen! – húzódik el bosszúsan.

A következő pillanatban éles fájdalom hasít a halántékomba. Elvágódom a hideg betonon. Fel sem fogom, mi történik. Döbbentem nézek

Baltorra, aki hangos nevetésbe tör ki. Élvezi, hogy megver.

– Tudod – lép közelebb –, mindig is imádtam ezt, csak téged eddig nem bántottalak.

Nem értem, miről beszél. Igenis bántalmazott, terrorizált. Azóta, amióta összeházasodtunk. Bár ilyen messzire még sosem ment el. Fölém tornyosul. Álló farka nem lankad.

– Mit imádtál?

– Ó, kicsi Nina – leguggol hozzám –, szerinted miért nem állt rendesen, mialatt együtt voltunk?

Tényleg sokszor volt merevedési problémája. Tisztában voltam vele, hogy nem velem van a gond. Ilyenkor csak legyintett, aztán elment otthonról. Estére már minden rendesen működött.

– Az indít be – folytatja –, ha szétverem és megerőszakolom a nőket. És most...– Megsimogatja az arcom. Összerándulok az érintésétől. – Te következel.

Ökölbe szorul a keze, és üt, ahol csak ér. Sajgó fájdalommal gömbölyödöm magzatpózbá. A sikolyaim, fájdalmas nyögésekké tompulnak.

– Te rohadt, bűdös kurva! Most megkapod, ami jár neked!

Egy idő után a szavai már nem érnek el hozzám. Már nem érzem az ütéseit, csak azt akarom, hogy legyen végre vége az egésznek. Lerángatja rólam a nadrágot, hasra fordít. Széthúzza a fenekem, és ráköp. Utolsó erőmet összeszedem, ellenállok, de ő durván lefogja a kezem, majd belém nyomul. Felkiáltok. Éget, szétfeszít. Sosem csináltuk ott.

– De finom vagy! – lihegi. Rám nehezedik, amikor teljesen elmerül bennem. – Jó az illatod. – Beleszagol a hajamba.

A gyomrom tartalma feltódul a torkomon, majd kiürül a betonra.

– Hülye piccsa!

Megragadja a tarkómat, és az arcomat az aszfaltnak csapja. A kínzó fájdalomtól megszédülök. A gyötrelmem, ami a fejemben terjed szét, magamhoz térít. Felsikoltok. Bokszszákként használja a hátam, aztán megragadja a hajam, majd ismét a kemény útburkolathoz veri az arcomat.

*

Felemelem a fejem. Koncentrálnom kell, mert alig látok valamit. Bartolt sziluettje élesedik ki előttem. Idegesen tekint jobbra-balra.

A testem mozog. Valaki a fülembe hörög. A leheletét a nyakamon érzem.

Szállj le rólam, hagyj békén!, üvölném, ám a szavak a nyelvemhez tapadnak. Meg akarok mozdulni, de nem tudok. A hatalmas test, ami rám nehezedik, kiszorítja belőlem a levegőt. A fájdalom szinte elviselhetetlenné válik, ami az arcomba hasít, majd az egész testemre kisugárzik. Nyöszörgök. Bartolt rám néz, leguggol.

– Látod, mondtam, hogy megbaszunk – billenti oldalra a fejét.

Hova tűnt az a férfi, akihez hozzámentem? Hogy lehet ennyire gonosz?

– Tetszik a fasz?

Elfogyott az erőm. Nem lehetek itt, ez csak egy rossz álom. Megmozdítom a karomat, hátha mégis van bennem annyi tartalék, hogy kiszabaduljak. Muszáj kísérletet tennem.

A férfi, aki rajtam fekszik egy pillanatra felemelkedik rólam. Megfogja a fejem és a betonhoz csapja. A vér előnti a számat. Magatehetetlenül fekszem tovább. Már nem küzdök. Elfogyott az erőm.

– Nézd már! Megadta nekünk magát – hajol közel hozzám Bartolt. Éles nevetése hegyes tűként szúr végig a gerincem mentén. – Gondoltam, hogy jobb belátásra térsz, és tetszeni fog!

Most komolyan azt hiszi, élvezem ezt az egészet? A szemébe nézek. Leereszkedő vigyorra húzódik a szája, és csak bámul, mintha valamiféle cirkuszi mutatvány lenne a kínzásom.

– Főnök, kurva jó segge van a csajnak! – hörög a férfi rajtam. Gyorsabban kezd mozogni bennem, aztán felkiált, és nem sokkal később feltápászkodik.

– Amikor füttyölök, te ugrasz, megérttetted? – sziszegi a fülembe Bartolt. – Az enyém vagy!

*

Nem tudom, mennyi idő telik el, mire ismét felemelem a fejem. Körbenézek, végre elmentek. Csupasz lábam és a hasam átfagyott az éjszakai talajból sugárzó hidegtől. De legalább élek. A fiam számít rám. El kell jutnom a kórházig, mert itt ki tudja, mikor vesznek észre. A testem gyenge, de a lelkem tartja magát. Fogamat összeszorítva próbálom mozgásra bírni magam.

A fájdalom élesen nyilall a testemben. A lábam között borzalmasan hasogat. A fenekem szúr. Felnyögök. Egy pillanatra minden elhomályosul előttem. Ne! Most nem ájulhatok el.

Lassan kúszni kezdek. Végtelen távolnak tűnik innen a kórház, de nem adhatom fel. A hajam nedvesen tapad égő arcomra.

Kúszom előre, csakis előre. Muszáj haladnom.

Megfeszülnek az izmaim. A bal karomról megfeledkezve rátámaszkodom. Felordítok. Zihálva kapkodok levegő után.

Ismét elhomályosul előttem minden. A kórház épülete, mint egy délibáb, vibrál a szemem előtt. Ennyi volt, nincs erőm folytatni. Senki nem fog segíteni.

Kinyitom a szemem, de csak az egyikre látok. Eduard, a munkatársam ráncos arca jelenik meg előttem. Körbejáratom a tekintetem a szobában. *Hogy kerültem ide a kórterembe?* Nemrég még... Elszorul a torkom. Behunyom a szemem. Nem tudom megakadályozni a képeket, amik megjelennek előttem. Bartolt a pisztollyal is megerősszakolt.

– *Most már elég tág, jöhetsz!*

A szégyen, a megaláztatás hullámokban tör felszínre bennem. Belülről éget.

– Emlékszel rá, mi történt? – Eduard együttérző hangjára kinyitom a szemem.

Lassan megrázom a fejem, mert nem állok készen beszélni erről. Ez az apró mozzanat is kellemetlen fájdalommal jár.

– Ne mozogj! A legsúlyosabb a koponyatörés. Agyrázkódás, két bordatörés, a lépedet el kellett távolítani. Eltört a bal karod, az orrod és a járomcsontod. – Megköszörüli a torkát. – És megerősszakoltak. Megsérült a méhszájad és a végbeled. Ez utóbbit varrni is kellett.

Felkavarodik a gyomrom, miközben végighallgatom, mik lettek a következményei Bartolt támadásának. *Hogy volt képes ezt tenni velem?* Megnyalom a szám, mert szeretnék valamit mondani. Ed, az ágy melletti szekrényhez nyúl, és élém tesz egy pohár vizet. A szívószál segít, hogy három korttyal enyhítsek a szárazságon.

– Köszönöm – rebegem.

Nyílik az ajtó. A szüleim azok. Megdobban a szívem, amint meglátom a rémületet az arcukon. Nem a vér szerinti szüleim, ettől eltekintve anyunak és apunak szólítom őket. A legjobb helyre kerültem hozzájuk.

– Jaj, kicsikém – szalad hozzám anyám.

Ősz haja olyan fehér, mint a kórterem falai. Megfogja az ép kezemet, puszikat szór rá. Ed hangtalanul hátrébb lép, ám mielőtt angolosan távozna, apám elé áll. Katonai múltjának köszönhetően, nyíl egyenes a háta. Deres, mákos haja meglepően dús a korához képest.

– Mi történt? – Apám mély baritonja betölti a kórteremet.

Ed rám pillant. Némán kérlelem, hogy azt ne mondja el nekik. Megkönnyebbülök, amikor röviden beszámol az állapotomról, és nem

szerepel benne a nemi erőszak.

– Kincsem, itt vagyunk!

Ránézek anyura. Az aggodalomtól mintha még inkább elmélyültek volna a barázdák az arcán. Kék szeme gyönyörű, bár most az ijedtség tompít kissé a fényén. Óvatosan nyúl egy zseppel az arcom felé, letörli a könnyeimet. Nem is vettem észre, hogy sírok. Anyám velem együtt pityereg.

– Hol van... – Nem tudom befejezni a mondatot, mert anyám közbeszól.

– Ne aggódj kicsikém, az unokánk biztonságban van. Tanya vigyáz rá.

Megnyugszom a bébiszitter neve hallatán. Tanya már három éve dolgozik nekünk, és mindig lehet rá számítani, amikor sükséges.

Ed magunkra hagy. Apám elfordul tőlünk, kezébe temeti az arcát. Válla rázkódik a néma zokogástól. Elfacsarodik a szívem. Az én nagy, erős és kemény apukámat soha nem láttam még sírni. Megremeg a szám, majd átadom magam az érzelmeknek. Hárman sírunk azon, ami történt, és azon, ami történhetett volna.

*

Pár óra múlva, miután aludtam egy keveset, az én kedves nevelőszüleimre pillantok, akik az ágyam mellett ülnek. Apám rejtvényt fejt, anyám hímez. Olyan, mintha otthon lennének. Néha apám megkérdezi a rejtvényben szereplő feladványt, hátha anyám tudja. Imádom ezeket a pillanatok. Annyira jó az összhang Modya és Raisa között.

Döntésre jutottam. Nem biztos, hogy megúszok egy következő támadást. Ezen felül mi van akkor, ha egyszer csak Bartolt bekattan, és a fiamat is bántani fogja. Nem! Ezt nem hagyhatom. Még akkor sem, ha tudom, ezzel véget vetek Bartolt életének.

Megköszörülöm a torkom, anyám felpattan, és ad nekem pár korty vizet.

– Köszönöm. Szeretnék valamit megbeszélni veletek.

Mindketten figyelmesen hallgatnak.

– Lányom – szól apám –, elmondhatod nekünk is, mi történt. Viszont ha fájdalmas erről beszélni, mi megértjük. Holnap majd jön egy rendőr, hogy feljelentést tehess az elkövetők ellen.

Annyira kedvesek. Nem avatom be őket, mert betegre aggódnák magukat. Jobb, ha azt hiszik, hogy idegenek voltak.

– Nem erről van szó. Nem emlékszem semmire. Én csak, azt szeretném, ha egy időre elutaznátok.

Értetlenségük az arcukra van írva. Gondoltam, hogy nem lesz egyszerű dolgom.

– De hogy mondhatasz ilyet? – Anyám drámaian a szívére teszi a kezét.

Apámra nézek. Oldalra hajtja a fejét, úgy tanulmányoz. Sokkal jobban felméri a helyzetet, mint azt véltem volna.

– És mi lesz az unokánkkal? – kérdezi.

Anyám mérgesen fordul felé.

– Modya, ne csináld, nem hagyhatjuk itt éppen most.

– Pedig, ha erre kér, igenis van rá oka, Raisa.

– Marknál fogunk lakni egy kis ideig.

Mielőtt anyám tovább tiltakozna, apám magához öleli őt. Felismerte a nevet. Tudja, ki az a Mark. Neki meséltem róla, mert megbízom benne.

– Gyere Raisa, menjünk egyet kávézni.

Apám, miközben kifelé tereli anyámat, még visszanéz rám az ajtóból, és bólint egyet. Megértette a helyzet súlyosságát, ha már Markhoz kell fordulnom segítségért. Azt is tudja, hogy ennyivel tartozik nekem a pakhan, mert számíthatott rám ő is, amikor meglőtték. És nála valóban biztonságban leszünk. Kicsit rosszul érzem magam, mert korlátozom a szüleim szabadságát. Szégyellem, hogy miattam kerülnek ilyen helyzetbe. Ez most nem az a szituáció, amikor az ő támogatásuk elég lenne. Én sem tudom, milyen társaságba keveredett Bartolt. Nem kockáztatom a családom életét.

A kórterem ajtaja hangtalanul kinyílik. Bartolt lép be rajta, bezárva az ajtót maga után. Elkerekedik a szemem. Kellett nekem emlegetni. Az egész testemen szűnni nem akaró remegés lesz úrrá. Émelygek, ahogy lassan lépdel felém.

Végigméri bekötött, begipszezett végtagjaimat. Gúnyos vigyorától kiráz a hideg. Ordítanom kéne, de nem tudok. Belém fagy a levegő is.

Mellém ér, fölém magasodik. Zihálva kapkodom a levegőt, a bordám fájdalmát felülírja az adrenalin.

– Figyelmeztetlek, drága kis feleségem, hogy a kölyköd szeme láttára nyírlak ki, ha fel mersz dobni, megértetted?

Elönt a hideg veríték. Lassan bólintok, amitől széles vigyor jelenik meg az arcán. Mellém áll. Benyúl a takaró alá.

– Ne, kérlek! – Utálom a remegő hangom. Utálom, hogy ezt élvezzi és

utálom a tehetetlenséget vele szemben.

Két ujját belém dugja. Felkiáltok a fájdalomtól. Kihúzza a kezét, majd közel hajol hozzám, az orrunk majdnem összeér.

– Azt csinálod veled, amit akarok! Az enyém vagy! Ha hívlak, te ugrasz! Megértetted?

– Igen – suttogom.

Felegyenesedik, fölényeskedő vigyorát legszívesebben letörölném egy kalapáccsal. Elsétál az ajtóig, már a kilincsen van a keze, szinte levegőt sem veszek, amíg arra várok, hogy végre eltűnjön innen. Visszanéz rám.

– Nagylelkű leszek. Odaköltöztök hozzám, így mindig kéznél leszel, amikor kellesz, drága kis feleségem.

Elönt a pánik. *Nem! Ezt nem gondolhatja komolyan?*

– Ez így lesz!

Fellélegzem, amikor végre távozik.

Bármilyen kétségem is volt, mostanra szertefoszlott. Mindenképp szólnom kell még ma Marknak, még akkor is, ha Darius találkozni fog a fiammal.

4.fejezet
DARIUS

Zuhany után megnézek egy jó filmet, mondjuk a Keresztapát, a Kaszinót vagy a Sebhelyesarcút. Aludni úgysem tudok, ugyanis mindig van min gondolkodnom.

Leparkolok közvetlen a ház mellett. Belépek az ajtón, a meleg levegő jólesően körbeölel. A nappaliban megérezem, hogy nem vagyok egyedül. Még egyszer körbenézek, és észreveszem a kanapé előtt a földön ülő kisfiút, aki az autóiival játszik. Töltök egy pohár whiskyt magamnak, majd óvatosan megközelítem a gyereket. Hosszú, fekete szempillái alól, nagy zöld szemével kíváncsian néz fel rám.

– Szia! – köszön rám vékony hangján. – Te nagyon nagy vagy!

Ezen elmosolyodom.

Leülök a kanapéra. Csendben méregetjük egymást. Nagy a kontraszt a kreol bőrével, zöld szemével és szőkésbarna hajával. Ismerősnek tűnik.

– Találkoztunk már? – kérdezem oldalra billentett fejjel. Ezen elgondolkodik, aztán hevesen megrázza a fejét.

– Nem. Emlékeznék rád, mert olyan hatalmas vagy! Majd, ha nagy leszek, olyan leszek, amilyen te.

Inkább ne legyél soha olyan, mint én.

Beleiszom a whiskybe, és egy sóhaj kíséretében hátradőlök.

– Kérsz te is?

A kissrác hunyorog, aztán felhúzza az orrát. Természetesen nem komolyan gondoltam, de ez az arcmimika, hihetetlen.

– Én még csak – halkán számolja az ujjait –, egy, kettő, három, négy, öt. Ötéves vagyok!

Ez kész! Nem bírom tovább, elnevetem magam. Kurva aranyos ez a kölyök.

– Nahát, te már nagyon nagy fiú vagy!

– Majd akkor leszek nagy, amikor olyan leszek, mint te. És akkor soha nem fogja bántani az anyukámat! Meg fogom őt védeni.

Összeráncolom a szemöldököm, egy kérdés fogalmazódik meg bennem, ám mielőtt feltehetném, Dasha lép be a nappaliba.

– Gyere, Dinyi, menjünk aludni!

A fiú odaszalad hozzá, kézen fogva sétálnak el. Követem őket.

– Dasha!

– Tessék, Darius.

Fordulnak hátra egyszerre.

– Darius a neved? – csodálkozik el a fiú.

– Igen.

– Miért kérdezed?

– Hát engem mindenki csak Dinyinek hív.

– Értem. – Pedig egyáltalán nem értek semmit. – Menj be a konyhába, biztos kaphatsz egy kis süteményt Rose-tól – biccentek a konyha felé.

– Csak egyet! – emeli magasba a mutatóujját Dasha.

A kölyöknek felfelé görbül a szája széle, majd elkerekedik a szeme, úgy csillog, hogy ettől megint csak elmosolyodom. Elrohan a konyha irányába.

Dasha meglepett arcába nézek. Sokkal alacsonyabb, mint Nina. Egy félmosolyt villant rám, ami nagyon emlékeztet Markéra. Akarva-akaratlanul is átveszik egymás szokásait azok az emberek, akik sokat vannak együtt.

– Jól bánsz a gyerekekkel.

– Ügyes terelés, de mindketten tudjuk, mire vagyok kíváncsi.

Nagyot levegőt vesz, majd keresztbe fonja vékony karját a melle alatt. Tejfehér bőre a fehér pólójával vetekedik. Ha Dasha úgy döntene, mégsem mondja el, amit tudni szeretnék, akkor sem bánthanám sosem. Amikor Mark megsérült, és kómában volt, csak a stressz miatt förmedtem rá. Azóta is bánom, hogy úgy viselkedtem vele. Az esküvő előtti napon tisztáztuk. És még azon a napon beszéltem Markkal is.

– Ó Nina gyereke – zökkent ki Dasha a gondolataimból. – Én is csak ennyit tudok. Arra kért minket, hogy hozzuk el a szülei otthonából, ahol a bébiszitter vigyázott rá. Vagyis Mark szerintem többet is tud, majd biztosan beavat.

Hát persze, innen volt olyan ismerős a fiú. De mit keres itt?

– Darius, beszélünk kell! – csörtet le a lépcsőn a pakhan.

Amikor Dasha mellé ér, szerelmes csókot váltanak, majd követem Markot a nappaliba. Tölt magának egy whiskyt, aztán a fejével a kanapé felé int. Leülök, ő állva marad, fel-le sétál előttem. Beletúr a hajába, aztán rám pillant. Ideges mozdulataitól én is nyugtalanná válok.

– Nem fog tetszeni, amit hallani fogsz. Ninának van egy férje.